

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyň: a) X, nar. X
 b) nezl. X., nar. X
 c) nezl. X., nar. X
 všechny státní příslušnost Nigerijská federativní republika
 všechny zastoupeny Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
 se sídlem Kovářská 939/4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-528/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-528/ZA-ZA11-D02-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyním se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu podané podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona (k posouzení žádosti je příslušný jiný stát Evropské unie). Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

jejich žádosti podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Španělské království (dále jen „Španělsko“).

2. Příslušnost Španělska k posouzení žádosti žalobkyň žalovaný určil podle čl. 12 nařízení Dublin III (čl. 8 až čl. 11 téhož nařízení nebyly s ohledem na skutkové okolnosti aplikovatelné), neboť na základě jejich cestovních dokladů zjistil, že jim bylo vydáno Španělskem schengenské vízum s platností do 24. 4. 2023. Na základě tohoto zjištění žalovaný požádal Španělsko o převzetí žádostí a dne 11. 5. 2023 obdržel odpověď, ve které Španělsko uznalo svou příslušnost.
3. Žalovaný neshledal, že by ve Španělsku docházelo k systémovým nedostatkům azylového řízení nebo přijímacích podmínek ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Evropská unie, resp. její výkonné orgány a Soudní dvůr, ani Evropský soud pro lidská práva nevydaly žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělsku. Závazné stanovisko v tomto směru nevydal ani Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), který v minulosti vydal takové stanovisko ve vztahu k Řecku. Španělsko je členem EU, dodržuje právní předpisy a je schopno zajistit dodržování lidských práv. Je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu Českou republikou i ostatními státy EU. Žalovaný je proto přesvědčen, že žalobkyním nehrozí ve Španělsku nelidské či ponižující zacházení v souvislosti s vedením řízení o mezinárodní ochraně ani přijímacími podmínkami. Systém azylového řízení žalovaný popsal ve zprávě Španělsko – Informace OAMP ze dne 23. 8. 2022, na kterou v rozhodnutí odkázal.
4. Žalovaný neshledal ani důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobkyně nemají žádná zdravotní omezení a nemají žádné zvláštní potřeby. V minulosti v ČR nepobývaly, nemají zde proto žádné hlubší vazby. Strýc, který žije v ČR, jim může pomáhat i na dálku. Společně s ním přitom žalobkyně nežijí, ani neopustily pobytové středisko. Do Španělska budou žalobkyně cestovat společně. Při předchozím pobytu ve Španělsku se žalobkyně nesetkaly s žádnými komplikacemi.
5. Výše zmíněná zpráva OAMP popisuje podmínky v přijímacích střediscích kladně. V této souvislosti se neobjevují negativní informace a nedochází ke stávkám. K problémům dochází zejména ve střediscích mimo území pevninského Španělska (Ceuta, Melilla a Kanárské ostrovy). Ubytování v přijímacích střediscích zohledňuje práva rodin, které mohou bydlet společně. Ubytovací zařízení zajišťují nejen španělské orgány, ale i nevládní organizace, které poskytují také další služby. V závislosti na možnostech jednotlivých zařízení mají žadatelé možnost přístupu k volnočasovým a integračním aktivitám. Dochází také ke kontrolám zařízení. V srpnu 2021 byla zaznamenána stížnost, která vyústila v propuštění vedení daného zařízení.
6. Ze zprávy OAPM dále vyplývá, že v první fázi řízení žadatelé pobývají povinně v přijímacích střediscích, následně jsou tendence k zajištění ubytování v soukromí, aby bylo dosaženo autonomie a sociální integrace. Žadatelé mají nárok na zdravotní péči ve stejném rozsahu jako španělští občané a rezidenti. Problémy s kapacitou se vyskytují pouze u psychologické péče. Po realizaci dublinského návratu do Španělska, je s žadateli zacházeno standardním způsobem.
7. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že přemístění žalobkyň pro ně nebude

představovat vážnou újmu vzhledem k jejich věku, zdravotní situaci a jejich soběstačnosti. Žalovaný proto neshledal relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně v žalobě namítly porušení § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 3 odst. 2, čl. 6 a čl. 17 nařízení Dublin III, § 25i ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu a čl. 1 až 4 Úmluvy o právech dítěte.
9. Žalovaný podle žalobkyň nedostatečně posoudil možnost jejich předání do Španělska s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že žalovaný je povinen se zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v jiném členském státě nevykazují takové systémové nedostatky, v jejichž důsledku žadateli hrozí nelidské nebo ponižující zacházení (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-24, nebo usnesení ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015-19). Závěry žalovaného k této otázce musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému.
10. Žalovaný posoudil zmíněnou otázku pouze zcela obecně. Odkázal na zprávu OAMP, která popisuje přijímací podmínky jako bezproblémové, zmiňuje volnočasové aktivity a tvrdí, že jsou zohledňována práva rodin. Žalovaný ale naopak ignoroval, že podle uvedené zprávy se dublinští navrátilci potýkají se systémovými nedostatky španělského azylového systému. V roce 2020 byla tato situace vyhrocená z důvodu snížení kapacit kvůli pandemii onemocnění Covid-19. Podle zprávy AIDA (*Asylum Information Database*) byly známy případy navrátilců, kteří se ve Španělsku stali po návratu bezdomovci. V případě navrátilců rovněž nedochází k cílené identifikaci ohrožených skupin žadatelů, zejm. obětí obchodu s lidmi. Je zřejmé, že žalovaný zacházel s dostupnými informacemi selektivně, neboť cíleně vynechal informace ve prospěch žalobkyň.
11. Žalobkyně proto nechápou, jak může žalovaný označovat španělský azylový systém za bezproblémový, a to tím spíše, že žalobkyně jsou zranitelnými osobami. Žalobkyně a) je osamělou ženou se dvěma nezletilými dětmi.
12. Podle žalobkyň je třeba vzít v úvahu také další informace týkající se Španělska. Azylová střediska negarantují zvláštní zacházení zranitelným žadatelům. Španělský ombudsman vyjádřil ve výroční zprávě za rok 2022 znepokojení nad aktuální situací španělského azylového systému, a to zejména nad neschopností ochránit zranitelné osoby a zajistit všem místo k pobytu za vhodných podmínek. Výroční zpráva AIDA tento stav potvrzuje a aktuální situaci ve Španělsku označuje za nepříznivou. Zmiňuje také, že Úřad pro azyl a uprchlíky působící ve Španělsku označuje od roku 2017 nigerijské ženy za specifickou skupinu, která by měla požívat vyšší míry ochrany, protože právě tato skupina se stává nejčastěji obětí obchodování s lidmi.
13. S ohledem na výše uvedené existuje velká pravděpodobnost, že žalobkyně by mohly být ve Španělsku v ohrožení.
14. Dalším problémem španělského azylového systému je dlouhodobá přeplněnost přijímacích středisek. Tato skutečnost vyplývá i z výše zmíněné zprávy španělského ombudsmana, podle níž z důvodu přeplněnosti jsou žadatelé nuceni žít na ulici nebo v podmínkách, které nejsou schopny zajistit základní životní potřeby. Výroční zpráva AIDA zmiňuje případ gruzínské rodiny se čtyřmi nezletilými dětmi, která v červenci 2022 bydlela na ulici z důvodu plné kapacity přijímacího střediska i přechodných azylových domů.

15. Dále je třeba zohlednit, že žalobkyně nemají vůči Španělsku žádné vazby. Do ČR přicestovaly, neboť zde již více než 7 let žije strýc žalobkyně a). Mají zde tedy zázemí a rodinu, o kterou by se mohly opřít při adaptaci v nové zemi. Těmito skutečnostmi se však žalovaný vůbec nezabýval.
16. Žalovaný nereflektoval ani nejlepší zájem dítěte, neboť nevzal v úvahu, že přemístění do Španělska bude mít dopad i na ně. K tomu se žalovaný vůbec nevyjádřil, což je v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 6 nařízení Dublin III a také v rozporu s povinností zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který odpovídá okolnostem případu. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva navíc dovozuje propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) s tím, že nejlepší zájem dítěte má být středobodem úvah rozhodujícího orgánu.
17. Žalobkyně shrnuly, že Španělsko podle nich vykazuje silné systémové nedostatky, které v kombinaci s jejich postavením jakožto zranitelných osob vedou k riziku nelidského či ponižujícího zacházení. Byly-li by žalobkyně přemístěny do státu, který nedokáže garantovat ubytování, zůstaly by na ulici. Jakožto nigerijské ženy navíc čelí vážnému ohrožení, že se stanou oběťmi obchodu s lidmi.
18. Závěrem namítly také procesní vadu, které se měl žalovaný dopustit tím, že nevzal v úvahu jejich vyjádření k podkladům ze dne 1. 6. 2023.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný je přesvědčen, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a správně jej posoudil. Řešení podle něj odpovídá konkrétním skutkovým okolnostem věci, je řádně odůvodněno a respektuje ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není podle něj způsobilá zpochybnit důvodnost napadeného rozhodnutí. K námitkám systémových nedostatků žalovaný odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení žaloby soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 20. 6. 2023, žaloba byla podána dne 4. 7. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně, žalobkyně implicitně). Navíc byly splněny podmínky pro rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
21. Žaloba je důvodná.
22. Napadeným rozhodnutím žalovaný shledal žádost žalobkyň o mezinárodní ochranu nepřípustnou, neboť státem příslušným pro posouzení této žádosti je podle nařízení Dublin III Španělsko.
23. Dublinský systém, jehož jádrem je nařízení Dublin III, je právní mechanismus sloužící k určení státu, jenž má být odpovědný za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetího státu. Vychází ze zásady, že k posouzení žádosti je příslušný právě jeden členský stát, a to především ten členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, s určitými výjimkami, jež mají chránit celistvost rodiny (viz důvodová zpráva k nařízení Dublin III). S ohledem na tento výchozí předpoklad

jsou pak řazena i jednotlivá kritéria. Články 8 až 11 se týkají nezletilých a žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné, kteří požívají mezinárodní ochrany nebo o ni žádají. Následující články 12 až 14 (udělení víza nebo povolení k pobytu; nedovolené překročení vnější hranice; vstup s osvobozením od vízové povinnosti) mají zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, *Jafari*, C-646/16, body 87 až 91). Posledním kritériem kapitoly III je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15).

24. Článek 3 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Podle čl. 7 odst. 1 se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III, tedy v čl. 8 až 15. Teprve pokud nelze nalézt vazbu mezi žadatelem a státem určeným podle uvedených kritérií, přichází v úvahu „zbytkové kritérium“ podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce, tedy stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu.
25. V nyní posuzované věci žalovaný určil příslušnost Španělska na základě čl. 12 nařízení Dublin III, a to s ohledem na schengenské vízum, které žalobkyním Španělsko vydalo. Španělsko svou příslušnost dne 11. 5. 2023 uznalo a ani žalobkyně nevznesly žádnou námitku zpochybňující určení příslušnosti na základě citovaného ustanovení. Vzhledem ke skutečnosti, že vízum žalobkyň pozbylo platnosti dne 24. 4. 2023, tj. 1 den před tím, než požádaly o mezinárodní ochranu, soud pro úplnost odkazuje na znění čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, podle kterého „[p]okud je žadatel držitelem [...] jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států“. Z citovaného ustanovení je nepochybné, že pokud žadatel naplňuje podmínky odstavce 4, tedy byl držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, a na základě tohoto víza mohl vstoupit na území členského státu, uplatní se pro určení příslušnosti odstavec 2 a příslušným státem je členský stát, který takové vízum udělil, v posuzované věci tedy Španělsko.
26. Použití čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III, podle kterého je příslušným stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu, je možné pouze tehdy, pokud by nebylo možné určit žádný příslušný stát na základě kritérií uvedených v kapitole III, tedy čl. 8 až 15. Tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo, neboť byl aplikovatelný čl. 12 nařízení Dublin III, a z tohoto důvodu nemohla být založena příslušnost ČR jakožto státu, ve kterém žalobkyně podaly první žádost o mezinárodní ochranu.
27. Žalobkyně by nemohly být předány do členského státu určeného podle čl. 12 nařízení Dublin III pouze v případě, pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, srov. také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10). V takovém případě by členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu (tedy ČR), byl povinen pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. Teprve pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž

byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede (čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III).

28. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU. V rozsudku velkého senátu ze dne 19. 3. 2029, C-163/17, *Jawo*, Soudní dvůr potvrdil, že „unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje [...], jakož i v to, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných v Listině, zejména v jejích člancích 1 a 4, jež zakotvují jednu ze základních hodnot Unie a jejích členských států“ (bod 80).
29. Soudní dvůr zároveň zdůraznil, že zásada vzájemné důvěry každému z členských států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (tamtéž, bod 81 s odkazem na další judikaturu). V kontextu společného evropského azylového systému, a zejména nařízení Dublin III, je proto třeba předpokládat, že zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Tato domněnka je nicméně vyvratitelná (rozsudek *Jawo*, 82 až 85, potvrzující závěry předchozí judikatury).
30. K jejímu vyvrácení však nepostačí jakýkoliv nedostatek azylového řízení nebo přijímací podmínek. S cíli a systémem nařízení Dublin III by totiž nebylo slučitelné, kdyby sebemenší porušení směrnic, které jsou součástí společného evropského azylového systému, stačilo k tomu, aby bylo zmařeno jakékoliv přemístění žadatele o azyl do primárně příslušného členského stát (rozsudek Soudního dvora *N. S. a další*, bod 84). V již zmíněném rozsudku *Jawo* Soudní dvůr upřesnil, že k tomu, aby se na systémové nedostatky v příslušném členském státě vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU (který odpovídá článku 3 Úmluvy), musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (bod 91).
31. Soudní dvůr dodal, že této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (rozsudek *Jawo*, bod 92). Uvedená míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení (tamtéž, bod 93).
32. Soudu je známo, že Nejvyšší správní soud v nedávné době systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek ve Španělsku neshledal. Tento závěr však učinil ve vztahu ke stěžovateli, kterým byl „muž v produktivním věku, soběstačný, samostatný, který by měl být schopen orientovat se i v cizím prostředí“, pro kterého přemístění do Španělska „nebude s přihlédnutím k jeho věku, zdravotní situaci, samostatnosti a soběstačnosti představovat vážnou

újmu“ (rozsudek ze dne 2. 3. 2023, č. j. 4 Azs 62/2023-36, body 24 a 26).

33. Situace žalobců je však odlišná, žalobkyně a) je osamělou ženou a žalobkyně b) a c) jsou jejími nezletilými dcerami. Nejvyšší správní soud v případě nezletilých klade zvýšené požadavky na posouzení azylového řízení a zejména přijímacích podmínek ve státě, do kterého mají být žadatelé přemístěni. Pokud se jedná o nezletilého žadatele, je třeba, aby žalovaný zkoumal a učinil výslovnou úvahu o to, jaké jsou v příslušném státě podmínky přijetí nezletilých žadatelů, jakým způsobem je s nezletilými zacházeno, jaké jim je poskytováno ubytování, zda je zajištěna reálná možnost společného ubytování s jejich doprovodem a zda toto ubytování odpovídá potřebám nezletilých dětí, případně zda s sebou podmínky v daném státě nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020-54, který se sice týkal zajištění a posouzení potenciality předání do Rumunska, tím spíše je však třeba učinit tuto úvahu v případě samotného rozhodnutí o předání).
34. Soud nepřehlédl, že v průběhu správního řízení žalobkyně na systémové nedostatky nepoukazovaly. V rámci pohovoru žalobkyně a) pouze požádala, aby je neposílaly pryč, neboť neví, co se s nimi stane, pokud je Španělsko nepřijme. Při seznámení s podklady pouze uvedla, že se do Španělska nechce vrátit. Žalovaný přitom nemohl zohlednit podání nazvané „*Vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí*“ (které obsahuje obdobné argumenty jako nyní předložená žaloba) s ohledem na jeho opožděné předložení. Podání je sice datováno 1. 6. 2023, podle připojeného razítka však bylo žalovanému předáno až dne 20. 6. 2023. Žalobkyně a) jej pravděpodobně předala žalovanému tehdy, když si přebrala napadené rozhodnutí, které jí bylo předáno rovněž dne 20. 6. 2023. Vzhledem ke skutečnosti, že ke zmíněnému podání žalobkyň je připojena plná moc ze dne 16. 6. 2023, soud považuje za vyloučené, že podání bylo žalovanému doručeno již dne 1. 6. 2023. K prokázání doručení tohoto vyjádření dříve než 20. 6. 2023 žalobkyně nenavrhly žádné důkazy.
35. I přes právě uvedené skutečnosti se však měl žalovaný situací ve Španělsku podrobněji zabývat. Soud přitom vzal v úvahu nejen argumenty, které žalovaný uvedl přímo ve vztahu k čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, ale i zjištění, která žalovaný uvedl v rámci posouzení čl. 17 Dublin III. Avšak i při zohlednění odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku soud shledal závažné nedostatky.
36. Soud přisvědčil žalobkyním, že žalovaný pracoval s informacemi uvedenými ve zprávě OAM ze dne 23. 8. 2022 poněkud selektivně. Kromě informací, které žalovaný shrnul v napadeném rozhodnutí (viz výše body 5 a 6), zmíněná zpráva totiž v bodu 3.1 uvádí, že platná legislativa vymezuje skupiny zranitelných osob, ale nikoliv mechanismy pro jejich identifikaci. K identifikaci zranitelných osob dochází až v rámci pohovorů ze strany nevládních organizací nebo UNHCR. Tento způsob zjišťování zranitelnosti se podle dané zprávy jeví jako nedostatečný v situacích velkého zatížení azylového systému, aktuálně především v přeplněných střediscích Ceuta a Mellila. Podle zmíněné zprávy španělský azylový systém negarantuje ohroženým skupinám žadatelů zvláštní procesní ochranu, s výjimkou nezletilých bez doprovodu.
37. V bodu 4 uvedené zprávy je uvedeno, že dublinští navrátilci se obecně podle neziskových organizací potýkají se systémovými nedostatky azylového systému. Mezi navrátilci nedochází k cílené identifikaci ohrožených skupin žadatelů (zejm. obětí obchodu s lidmi). V poznámce pod čarou 25 je pak doplněno, že mezi krizové aspekty podle neziskových organizací patří mimo jiné nedostatečné ubytovací kapacity a přístup k přijímacím

podmínkám (v této souvislosti je odkaz na rozsudek Vrchního soudu v Madridu z roku 2019). V bodu 5.2 je pak uvedeno, že azylová střediska negarantují zvláštní zacházení zranitelným skupinám žadatelů, s výjimkou prodloužení maximální délky pobytu na 24 měsíců.

38. Soud netvrdí, že by se z těchto informací dal bez dalšího dovodit závěr o existenci systémových nedostatků španělského azylového systému. Jedná se však o určité problematické aspekty, s nimiž se žalovaný ve svém odůvodnění vůbec nevypořádal, ale citoval jen ty závěry zpráva OAMP, které se týkají bezproblémových okolností. Tyto informace však podle soudu měly být pro žalovaného určitou indicií, na základě které se měl situaci španělského azylového systému zabývat podrobněji. Zmíněná zpráva navíc ve vztahu k nezletilým uvádí pouze to, že ubytování v přijímacích střediscích zohledňuje práva rodin, které mohou bydlet společně.
39. V této souvislosti soud nemohl také přehlédnout, že Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 12. 4. 2021, č. j. 41 Az 6/2021-116, shledal závažné systémové nedostatky španělského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin ve vztahu k rodinám s nezletilými dětmi. S ohledem na dobu, která od vydání zmíněného rozsudku uplynula, z něj sice nelze činit definitivní závěry pro současnou situaci, tento rozsudek (který je žalovanému znám z úřední činnosti, neboť byl stranou sporu) však měl být pro žalovaného další indicií, která jej měla vést ke shromáždění podrobnějších informací o španělském azylovém systému, zejm. pak k rodinám s nezletilými dětmi, resp. osamělým matkách s nezletilými dětmi.
40. Zjištění skutkového stavu žalovaným proto soud považuje za nedostatečné a neodpovídající skutkovým okolnostem. Z obdobného důvodu soud shledal napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm chybí podrobnější posouzení španělského azylového systému, ze kterého by bylo možné učinit jednoznačný závěr, že žalobkyním ve Španělsku nehrozí porušení garancí čl. 4 Listiny základních práv EU ani při zohlednění skutečnosti, že patří mezi ohroženější žadatele (osamělá matka s nezletilými dcerami). Přestože správní soud může podle § 77 s. ř. s. sám doplnit dokazování, neměl by s ohledem na rozsah dokazování nahrazovat činnost správního orgánu (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že v posuzované věci je třeba podstatného doplnění spisu, soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Povinností žalovaného tak bude shromáždit doplňující informace o španělském azylovém systému se zaměřením na výše popsána specifika posuzované věci. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řízení bude znovu otevřeno, aniž by zde platila koncentrace námitek, které byly uplatněny v původním správním řízení, se žalovaný rovněž na základě dostupných informací vypořádá s tvrzením žalobkyní, že osamělé (zejm. nigerijské) ženy jsou ve Španělsku ohroženy tím, že se stávají oběťmi obchodu s lidmi.
41. Zbývajícím námitkám soud nepřisvědčil.
42. Žalobkyně namítají, že žalovaný dostatečně nezvážil aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, tedy diskreční klauzule, někdy též označované jako klauzule suverenity. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení se „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [...] může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“ (odstavec 2 pak stanoví možnost členského státu požádat jiný členský, aby z humanitárních důvodů

určitého žadatele převzal). Klausule suverenity vyjadřuje tradiční privilegium státu udělovat cizincům azyl a zároveň navazuje toto oprávnění na společný evropský azylový systém. V rozsudku ze dne 16. 2. 2017, C. K., C-578/16 PPU, Soudní dvůr potvrdil, že i při použití diskrečního ustanovení čl. 17 členských států uplatňuje unijní právo.

43. Klausule suverenity byla obsažena již v předchozím nařízení Dublin II (č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států), a to v jeho tehdejší č. 3 odst. 2. Ve výše zmíněném rozsudku *N. S. a další* byl Soudní dvůr dotázán, zda pokud je zjištěno, že příslušný členský stát nedodržuje základní práva, je členský stát, který má provést přemístění žadatele o azyl, povinen přijmout odpovědnost za posouzení žádosti o azyl podle diskrečního ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin II. Jinými slovy, zda se za určitých okolností může stát z diskrečního oprávnění povinnost. Soudní dvůr odpověděl tak, že pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v příslušném členském státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU, nelze žadatele do takového státu přemístit a je třeba pokračovat v posuzování dalších kritérií pro určení členského státu. Pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede. Dodal, že je třeba, aby členský stát, v němž se žadatel o azyl nachází, dbal na to, aby nezhoršoval situaci, kdy jsou porušována základní práva tohoto žadatele, postupem určování příslušného členského státu, který by byl nepřiměřeně dlouhý. V případě potřeby mu přísluší, aby v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin II posoudil žádost sám.
44. Situace popsaná v rozsudku *N. S. a další* byla následně z klauzule suverenity „vydělena“ a byla výslovně zakotvena do čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, zatímco klauzule suverenity byla přesunuta do čl. 17 nařízení Dublin III.
45. K výkladu čl. 17 nařízení Dublin III pak směřovala předběžná otázka ve věci C. K. týkající se tzv. „zdravotních případů“, v nichž by riziko porušení zákazu nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU nevyplývalo ze systémových nedostatků v příslušném členském státě, ale ze zdravotního stavu žadatele. Soudní dvůr připustil, že mohou existovat výjimečné situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti, nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele o azyl, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V takovém případě, orgány dotčeného členského státu (včetně soudů) nemohou nepřihlídnout k těmto skutečnostem (odst. 75 rozsudku C. K.). I pokud by však taková situace nastala, *nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 nařízení Dublin III* (bod 88 rozsudku C. K.).
46. Soudní dvůr ponechal uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III v diskreci členských států. Pokud by zdravotní stav žadatele byl natolik závažný, že by samotné jeho přemístění představovalo skutečné riziko nelidského a ponižujícího zacházení a toto riziko by nebylo možné vyloučit ani přijetím opatření podle čl. 29 až 32 nařízení Dublin III a kapitoly III prováděcího nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, bylo by povinností orgánů členského státu, aby *odložily výkon rozhodnutí o přemístění do doby, než zdravotní stav žadatele jeho přemístění umožní*. Teprve pokud by zdravotní stav žadatele neumožnil přemístění během šestiměsíční lhůty

stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, zanikla by povinnost příslušného státu k převzetí žadatele a příslušným státem by se *v důsledku uplynutí této lhůty* (nikoliv na základě čl. 17 nařízení Dublin III) stal dožadující členský stát, tedy stát, v němž se žadatel fyzicky nachází (body 76 až 90 rozsudku C. K.; viz též rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017-25).

47. Jak vyplývá z výše uvedeného, na rozdíl od shora popsané situace existence systémových nedostatků (pro níž v nařízení Dublin III nyní existuje speciální výslovná úprava), v případě diskreční klauzule zakotvené v čl. 17 nařízení Dublin III nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost ani tehdy, pokud by v určitých případech (popsaných v rozsudku C. K.) hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv EU (který v zásadě odpovídá čl. 3 Úmluvy). Takové situace mají být řešeny pouze odkladem vykonatelnosti rozhodnutí s tím, že pokud riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU přetrvává natolik dlouho, že dojde k marnému uplynutí lhůty podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, stane se členský stát, ve kterém se žadatel nachází, příslušným na základě uplynutí této lhůty, nikoliv proto, že by byl povinen aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III.
48. Diskreční povahu čl. 17 nařízení Dublin III potvrzuje i následná judikatura Soudního dvora. V rozsudku ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17 (viz zejm. body 58 až 60), Soudní dvůr zdůraznil, že ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jasně vyplývá, že toto ustanovení je fakultativní, neboť ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení. Soudní dvůr dodal, že možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna (odkázal přitom na rozsudek ze dne 30. 5. 2013, *Halaf*, C-528/11, bod 36). Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (viz také rozsudek ze dne 4. 10. 2018, *Fathi*, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členskými státy je podle Soudního dvora na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členskými státy širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12, bod 57 a citovaná judikatura), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 5. 7. 2018, *X.*, C-213/17, bod 61 a citovaná judikatura).
49. S ohledem na popsanou širokou posuzovací pravomoc Soudní dvůr v rozsudku *M. A. a další* uzavřel, že *ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu dítěte nemohou zakládat na straně členského státu povinnost, aby uvedené možnosti využil* a sám posoudil žádost, k jejímuž posouzení není příslušný (bod 17 rozsudku *M. A. a další*). V této souvislosti je pak třeba dodat, že ve věci *M. A. a další* bylo dotčené nezletilé dítě žadatelem (viz bod 33 citovaného rozsudku), vztahovaly se na něj tedy záruky pro nezletilé podle čl. 6 nařízení Dublin III. Ani tato situace však nebyla způsobilá založit povinnost státu k převzetí příslušnosti.
50. Unijní právo tedy přiznává členskému státu široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III (na rozdíl od odstavce 2, který upravuje zrcadlovou situaci, kdy by naopak ČR žádala jiný členský stát, aby příslušnost namísto ČR převzal) neobsahuje

žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“, jak výslovně uvádí např. § 14 zákon o azylu). Členský stát může svého oprávnění podle odstavce 1 využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora *M. A. a další*).

51. Tato skutečnost na druhou stranu neznamena právo členského státu, resp. rozhodujícího správního orgánu k libovůli. Určité limity správního uvážení žalovaného vyplývají z vnitrostátní judikatury. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvaha o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republiky či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě namístě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku).
52. V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
53. Z povahy rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pak vyplývá také omezený rozsah soudního přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Při přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu proto nepřisluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním.
54. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečně a přezkoumatelně vysvětlil, proč k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III nepřistoupil. Byť část jeho argumentace formálně zahrnutá k argumentům k čl. 17 nařízení Dublin III patřila spíše k posouzení systémových nedostatků, žalovaný se vyjádřil i ke skutečnostem, které jsou z hlediska možné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III relevantní. Uvedl, že podle jeho zjištění žalobkyně nemají žádná

zdravotní omezení a nemají žádné zvláštní potřeby. Tento závěr žalobkyně nijak nezpochybnila. Žalovaný rovněž zohlednil, že žalobkyně a) má na území ČR strýce. K tomu však uvedl, že žalobkyně s ním nežijí a po dobu azylového řízení neopustily pobytové středisko. Z těchto argumentů žalovaného vyplývá, že dovodil, že žalobkyně nemají ke strýci významně blízkou vazbu, neboť se strýcem nežijí (ačkoliv v průběhu azylového řízení mohly požádat o ubytování v soukromí) a ani strýce nenavštívily, jak vyplývá z toho, že pobytové středisko vůbec neopustily. Dále žalovaný uvedl, že strýc může žalobkyním pomáhat i na dálku. Tvrzení žalobkyň, že se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, že žalobkyně a) má v ČR strýce, proto není pravdivé. Popsané závěry žalovaného přitom žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila, ani nijak nedoložila, že by měly se strýcem úzkou osobní vazbu.

55. Soud nepovažuje ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III za relevantní ani tvrzení žalobkyň, že ke Španělsku nemají žádné vazby. Jejich „vazba“ ke Španělsku je pro účely řízení o mezinárodní ochraně založena čl. 12 nařízení Dublin III ve spojení se skutečností, že na území schengenského prostoru pobývaly na základě víza vydaného Španělskem (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 45 Az 6/2021-51, potvrzený usnesením NSS ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/20221-68). Jak již bylo výše uvedeno, dublinský systém je založen na tom, že příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je především členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, tedy mimo jiné tím, že vydal žadateli vízum. Skutečnost, že žalobkyně využily španělská víza, ale následně si vybraly jako cílovou zemi ČR, byla jejich volbou a nemůže založit ČR povinnost, aby využila diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.
56. Nad rámec výše popsaného pochybení týkajícího se posouzení systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III soud neshledal, že by žalovaný porušil povinnost zohlednit nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 6 nařízení Dublin III nebo Úmluvy o právech dítěte. Jak již soud uvedl, nejlepší zájem dítěte bez dalšího neodůvodňuje využití diskrečního ustanovení čl. 17 (viz výše bod 49). Nejlepším zájmem žalobkyň b) a c) je nepochybně, aby mohly setrvat se svou matkou – žalobkyní a). Rozdělení rodiny však v posuzované věci nepochybně nehrozí a žalobkyně takový argument neuplatnily. Soud neshledává důvod, pro který by mohl být porušen nejlepší zájem dítěte, ani v důsledku transferu samotného. Žalobkyně neuvedly žádné zdravotní komplikace, které by transfer komplikovaly či dokonce znemožňovaly.
57. Závěrem soud podotýká, že výčet ustanovení právních předpisů uvedený v úvodu žaloby nesplňuje požadavky na žalobní bod. Soud se zabýval namítaným porušením těchto ustanovení pouze v tom rozsahu, v jakém bylo následně v žalobě konkretizováno, proto plně odkazuje na své výše uvedené závěry.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Soud shledal žalobu důvodnou, proto rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byly v řízení procesně úspěšné a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měly právo na náhradu nákladů řízení, podle obsahu

spisu jim však žádné náklady v souvislosti s uplatňováním jejich práv v tomto soudním řízení nevznikly. Za žalobkyně činila procesní úkony v řízení jejich zástupkyně, jejíž odměnu za zastupování žalobkyň však nelze uložit k náhradě procesně neúspěšnému žalovanému, protože se nejedná o subjekt vykonávající specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (shodně např. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 20 A 4/2021-54). Zástupkyně žalobkyň současně neprokázala, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly jakékoliv výdaje, a náhradu nákladů ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2023

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně